

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 62/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **N-ADOVA, spol. s r.o.**, Krškanská 1, Nitra, IČO 31 450 296, zastúpenej **JÁNSKÝ & PARTNERS s. r. o.**, advokátska kancelária, Štúrova 13, Nitra, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/2/2023 z 25. septembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 16. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:
3. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 15C/405/2016 sa sťažovateľka v postavení žalobkyne domáhala od žalovaného mesta Nitra (ďalej len „žalovaný“) zaplatenia sumy 17 919,13 eur a zmluvnej pokuty. Okresný súd rozsudkom č. k. 15C/405/2016-413 z 20. júna 2019 žalobu sťažovateľky zamietol, keďže nájomnú zmluvu, z ktorej sťažovateľka vyvodzovala v konaní uplatnený nárok, považoval za absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi.
4. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie. Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 7Co/47/2020-515 z 24. marca 2022 napadnutý rozsudok potvrdil. Na rozdiel od okresného súdu krajský súd nájomnú zmluvu nepovažoval za neplatnú, ale dospel k záveru, že nikdy nenastal

zmluvou dohodnutý predpoklad nadobudnutia jej účinnosti, ktorým bolo odovzdanie a prevzatie predmetu nájmu nájomcom a spísanie písomného protokolu o tom.

5. Rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka dovolaním, ktorého prípustnosť odvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

6. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 9Cdo/2/2023 z 25. septembra 2024 dovolanie sťažovateľky odmietol.

7. Z uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že „Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namieta prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý neoboznámil sporové strany s jeho iným právnym názorom pri aplikácii ustanovenia § 36 OZ, ktoré ustanovenie nebolo pri doterajšom rozhodovaní aplikované; namieta nesprávne právne posúdenie veci pri aplikácii ustanovenia § 36 OZ a posúdení vzniku nároku na zmluvnú pokutu; nedostatočné zdôvodnenie záveru o neúčinnosti nájomnej zmluvy v dôsledku neodovzdania a neprevzatia predmetu nájmu.

V posudzovanom prípade podľa názoru dovolacieho súdu obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd by svojím postupom založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP z hľadiska vydania prekvapivého rozhodnutia odvolacím súdom. Práva vo všeobecnosti vznikajú zo zákona alebo zo zmluvy (z právnych úkonov). Odvolací súd svoj rozhodný právny záver o nenadobudnutí účinnosti nájomnej zmluvy posudzoval z aspektu uzavretej písomnej nájomnej zmluvy (jej konkrétnych ustanovení) vychádzajúc z obsahu dohodnutých vzájomných práv a povinností, teda na základe dvojstranného konsenzuálneho právneho úkonu, ako prejavu slobodnej vôle účastníkov neodporujúceho kogentnej právnej úprave, čo je situácia zjavne odlišná od tej, kedy konkrétne práva a povinnosti účastníkov vznikajú, zanikajú alebo sa menia priamo zo zákona, teda právnej normy, ako všeobecne záväzného pravidla správania sa vydaného štátom stanovenej a uznanej forme. Dovolateľ v dovolaní vyvodzuje prekvapivosť len s odvolaním sa na právo vyplývajúce z hmotnoprávneho ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 36), čo nezodpovedá okolnostiam tohto prípadu, ide zjavne o neprilievavú i nepresnú argumentáciu, čo činní neopodstatnenosť takej dovolacej námietky i pre jej rozpor s tým, čo je obsahom súdneho spisu. Iná (odlišná) interpretácia (právny výklad) obsahu tej istej nájomnej zmluvy súdom prvej inštancie a odvolacím súdom nezakladá prvok prekvapivosti, lebo v danom prípade bola nájomná zmluva dôkazným prostriedkom, ktorý v spore predložil žalobca, a ku ktorému sa v konaní pred súdom prvej inštancie po právnej a skutkovej stránke vyjadрили (mali možnosť vyjadriť) obe sporové strany.

Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namieta správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom v otázke (ne)nadobudnutia účinnosti nájomnej zmluvy a nároku na zmluvnú pokutu. Dovolací súd k tomu uvádza, že už podľa predchádzajúcej procesnej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (viď R 54/2012 a tiež 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 7Cdo/26/2010, 8ECdo/170/2014). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu nie je ani v súčasnosti (po 1. júli 2016) žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia. Na tom, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľom tvrdenú vadu zmätočnosti, zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu

(1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018, 9Cdo/86/2020). V zmysle rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6.marca 2019 sp. zn. I. ÚS 61/2019 aj v právnych veciach, na ktoré sa vzťahuje CSP, je opodstatnený názor, podľa ktorého nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP. Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než konajúci odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) CSP (9Cdo/248/2021, 9Cdo/73/2020, 9Cdo/121/2020). Napokon k dovolacej námietke o nedostatočnom odôvodnení záveru o neúčinnosti nájomnej zmluvy v dôsledku neodovzdania a neprevzatia predmetu nájmu odvolacím súdom je potrebné uviesť, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ v tomto dovolacom konaní náležite nevníma a dôsledne nerozlišuje medzi nedostatočným odôvodnením rozhodnutia a v rozhodnutí uvedeným nesprávnym právnym posúdením veci, dôsledkom toho je, že vada odôvodnenia je ním vymedzená dôvodmi, ktoré zakladajú podľa neho správne právne posúdenie veci, čím by prichádzalo do úvahy vymedzenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP, nie však v zmysle § 420 písm. f) CSP. Podľa dovolacieho súdu, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu (vrátane záveru ohľadom neúčinnosti nájomnej zmluvy); jeho postup nemožno považovať za neodôvodnený, či rozporuplný. Tým nie je dotknutá otázka (ne)správneho právneho posúdenia veci, ktorou sa dovolací súd pri uplatnenom dovolacom dôvode v zmysle § 420 písm. f) CSP nemá možnosť zaoberať.“.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka sa domáha prieskumu napadnutého uznesenia dovolacieho súdu, zastávajúc názor, že najvyšší súd sa nevysporiadal s námietkou porušenia § 382 CSP krajským súdom, ktorý napriek tomu, že vec posúdil právne inak ako súd prvej inštancie, nevyzval strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Ustanovenie § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré na vec aplikoval krajský súd, nebolo pri dovtedajšom rozhodovaní okresným súdom použité a bolo zjavne pre rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodujúce.

9. Podľa názoru sťažovateľky je bez relevancie záver dovolacieho súdu o tom, že odvolací súd svoj rozhodný právny záver o nenadobudnutí účinnosti nájomnej zmluvy posudzoval z aspektu uzavretej písomnej nájomnej zmluvy, vychádzajúc z obsahu dohodnutých vzájomných práv a povinností, teda na základe dvojstranného konsenzuálneho právneho úkonu ako prejavu vôle účastníkov neodporujúceho kogentnej právnej úprave, čo má podľa dovolacieho súdu byť situácia zjavne odlišná od tej, keď konkrétne práva a povinnosti účastníkov vznikajú, zanikajú alebo sa menia priamo zo zákona, teda právnej normy ako všeobecne záväzného pravidla správania vydaného v štátom stanovenej a uznanej forme.

10. Podľa sťažovateľky nie je zrejmé, čo iné by mali sudy v sporoch o zmluvných vzťahoch sporových strán právne posudzovať. Dovolací súd si zamieňa objekt právneho posúdenia (právne vzťahy sporových strán vyplývajúce, či už zo zmluvy, alebo zo zákona) s prostriedkom právneho posúdenia, t. j. s právnou normou, ktorú má súd na zistený skutkový stav veci aplikovať. K právnemu posúdeniu nesmie dôjsť prekvapivo, bez možnosti reagovať na zmenený právny názor súdu.

11. Sťažovateľka nerozumie argumentácii najvyššieho súdu, podľa ktorej iná (odlišná) interpretácia (právny výklad) obsahu tej istej nájomnej zmluvy súdom prvej inštalácie a odvolacím súdom nezakladá prvok prekvapivosti. Rozhodujúcim je podľa sťažovateľky len a iba iné právne posúdenie.

12. Sťažovateľka odmieta názor dovolacieho súdu o tom, že by v dovolaní vyvodzovala prekvapivosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu len s odvolaním sa na právo vyplývajúce z hmotnoprávneho ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 36), čo nemá zodpovedať okolnostiam tohto prípadu.

13. Sťažovateľka nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu o tom, že by vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP námietkou nesprávnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom v otázke nenadobudnutia účinnosti nájomnej zmluvy a nároku na zmluvnú pokutu.

14. Sťažovateľka zdôrazňuje, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP plynie okrem nerešpektovania § 382 CSP odvolacím súdom, ako na to poukazovala aj v dovolaní, z toho, že odvolací súd absolútne nereagoval na zásadné odvolacie námietky sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je tvrdenie, že došlo k porušeniu jej práv podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd odmietol jej dovolanie, pričom sa nevysporiadal s námietkou porušenia § 382 CSP krajským súdom ani s námietkou nevysporiadania sa odvolacieho súdu so zásadnými odvolacími argumentmi sťažovateľky.

16. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

17. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom všeobecných súdov je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávnych princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom boli alebo neboli dotknuté chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštalácii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015).

18. K prekvapivosti rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s aplikáciou ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, bez vyzvania strán na vyjadrenie sa k jeho možnému použitiu môže dôjsť len v situácii, keď v dovtedajšom konaní (či už v rámci konania na súde prvej alebo druhej inštancie) nebolo dané právne posúdenie stranami konania alebo súdom vôbec prezentované a po prvý raz sa takéto právne posúdenie objaví až v rozhodnutí odvolacieho súdu.

19. O takúto situáciu však v danom prípade nejde, ako to uviedol aj najvyšší súd. Je totiž zrejmé, že argumentácia o nenadobudnutí účinnosti spornej nájmovej zmluvy z dôvodu nesplnenia zmluvnej podmienky (§ 36 Občianskeho zákonníka) odovzdania predmetu nájmu, o čom sa mal spísať písomný protokol, bola v konaní prezentovaná žalovaným a sťažovateľka mala možnosť sa k nej vyjadriť. Uvedené je zrejmé jednak z rozsudku okresného súdu, ktorý v bode 17 vymenúva ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktoré na vec aplikoval, a to konkrétne § 34, § 35, § 36, § 37, § 38 a § 39, a následne v bode 20 cituje ustanovenie § 36 Občianskeho zákonníka.

20. Ďalej uvedené vyplýva aj z bodu 17 rozsudku krajského súdu, kde odvolací súd uvádza: *„Bolo potrebné súhlasiť so žalovaným, že z dôvodu, že nikdy neprišlo k odovzdaniu a prevzatíu predmetu nájmu, nikdy neprišlo k podpisu písomného protokolu o odovzdaní a prevzatí predmetu nájmu nájomcom, nenastal zmluvne dohodnutý predpoklad k tomu, aby zmluva nadobudla účinky.“*

21. Ustanovenie § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré na vec aplikoval krajský súd, nebolo síce pri konečnom rozhodnutí (rozsudku) okresného súdu použité, avšak v priebehu celého konania bolo takpovediac „v hre“, keďže žalovaný sa v konaní bránil práve poukazom na § 36 Občianskeho zákonníka. Okresný súd sa na rozdiel od krajského súdu s argumentáciou žalovaného o neúčinnosti nájmovej zmluvy nestotožnil.

22. Pokiaľ sťažovateľka tvrdí, že prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu neodvodzovala len z toho, že odvolací súd neoboznámil sporové strany s jeho iným právnym názorom, keď na vec aplikoval § 36 Občianskeho zákonníka, toto jej tvrdenie nezodpovedá skutočnosti.

23. Ústavný súd sa oboznámil s dovolaním sťažovateľky z 8. augusta 2022 a konštatuje, že z jeho znenia od strany 8, časti označenej ako *„Porušenie princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia – prekvapivosť Napadnutého rozsudku“* je zrejmé, že sťažovateľka namietala prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu práve z dôvodu, že odvolací súd strany konania neupozornil na možnú aplikáciu § 36 Občianskeho zákonníka a nedal im možnosť sa k tejto možnej aplikácii vyjadriť, čo je podľa sťažovateľky v rozpore s § 382 CSP.

24. Sťažovateľka v dovolaní vyslovene uvádza *„Zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí má pritom predovšetkým ustanovenie § 382 C.s.p., podľa ktorého má odvolací súd postupovať vtedy, keď dospeje k záveru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce.“*

Postup odvolacieho súdu má potom spočívať v tom, že vyzve strany, aby sa k možnému použitiu takéhoto ustanovenia vyjadrili, čím sa však odvolací súd v prejednávacom prípade vôbec neriadil.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že podľa odvolacieho súdu nebola splnená podmienka, nenastal zmluvne dohodnutý predpoklad k tomu, aby zmluva nadobudla účinky, čo nevyhnutne smeruje k aplikácii vyššie citovaného ustanovenia § 36 Občianskeho zákonníka inak (na rozdiel od súdu prvej inštancie) platnej zmluvy, t.j. odvolací súd dôvody pre svoje rozhodnutie

vyvodzoval medzi iným z aplikácie ustanovenia § 36 Občianskeho zákonníka, ktoré však súd prvej inštancie neaplikoval.“.

25. K námietke sťažovateľky o tom, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP plynie okrem nerešpektovania § 382 CSP odvolacím súdom, ako na to poukazovala aj v dovolaní, z toho, že odvolací súd absolútne nereagoval na zásadné odvolacie námietky sťažovateľky, ústavný súd v prvom rade uvádza, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nešpecifikuje, na ktoré jej konkrétne odvolacie námietky krajský súd nereagoval, z čoho by mala v konečnom dôsledku plynúť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP z dôvodu nedostatočného odôvodnenia odvolacieho rozsudku.

26. Taktiež je k uvedenému potrebné dodať, že krajský súd sa v bode 17 svojho rozsudku podrobne venoval odôvodneniu právneho záveru o neúčinnosti nájmovej zmluvy, v bodoch 25 a 26 sa krajský súd vysporiadal s námietkou sťažovateľky súvisiacou s nevyhovením jej návrhu na vydanie medzitýmneho rozsudku, v bode 27 odvolací súd vysvetľuje, prečo nepovažoval za potrebné sa zaoberať tvrdením sťažovateľky o dôvodoch nepodpisania protokolu o prevzatí predmetu nájmu žalovaným, a napokon v bode 28 sa krajský súd zaoberá genézou zániku príspevkovej organizácie mesta Mestské služby Nitra, prechodu práv a povinností z tejto príspevkovej organizácie na zriaďovateľa.

27. Pokiaľ teda sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že *«Okrem nezákonného postupu odvolacieho súdu v odvolacom konaní (v rozpore s ustanovením § 382 C. s. p.) poukazujem v súvislosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý absolútne nereagoval na zásadné odvolacie námietky sťažovateľa na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 177/2021 z 27. januára 2022, podľa ktorého „Všeobecne koncipovaný § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, ktorého centrálnym pojmom je v podústavnom práve bližšie nedefinované právo na spravodlivý proces, najvyššiemu súdu dáva v konaní o dovolaní právomoc prieskumu námietky nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí okresného a krajského súdu prinajmenšom v miere, ako je odôvodnenie súdneho rozhodnutia vnímané v rovine základných práv. Ak sa okresný súd so skutkovými argumentmi strany vôbec nevysporiadal a krajský súd tento postup okresného súdu aproboval bez toho, aby sa vysporiadal s rovnakou argumentáciou strany v odvolaní, bolo strane odopreté právo, aby rozhodujúca skutková otázka bola prejednaná v dvoch inštanciách všeobecného súdnictva. Ak najvyšší súd dovolanie strany odmietol s tým, že námietka nedostatočného odôvodnenia rozhodnutí nespadá pod dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, ide o zjavne mylnú právnu úvahu a porušenie základného práva strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...»*, bez toho, aby konkretizovala, na ktoré odvolacie námietky krajský súd nereagoval, nie je možné sa s jej námietkou nesprávneho vysporiadania sa najvyššieho súdu s prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP (v konaní o ústavnej sťažnosti) vysporiadať.

28. Ústavný súd vzhľadom na skôr uvedené okolnosti nemôže vyvodiť záver, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je ústavne neudržateľné a že v ňom vníma prvky arbitrárnosti alebo svojvôle.

29. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

30. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd neidentifikoval v záveroch formulovaných najvyšším súdom arbitrárnosť ani nedostatok náležitého odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie sťažovateľkou označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru, a preto musel postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu